

Kérlek, térjete meg!

Lectio: Jer 35

Textus: Jer 35,14-16

Volt-e már úgy, hogy nem hallgattál szüleid szavára?...

Volt-e már úgy, hogy nem hallgattál barátod, barátnőd tanácsára?...

Volt-e már úgy, hogy nem hallgattál a lelkipásztorodra?...

Volt-e már úgy, hogy nem hallgattál reám?...

Volt-e már úgy, hogy nem hallgattál az Igére?...

Rékáb fiai hallgattak az ő apjuk parancsára és nem ittak bort. A nép azonban nem hallgat Isten parancsolatjára. Isten szomorúan mondja: **Én is szóltam, de ti nem hallgattatok reám.**

Az Úr Isten azt mondja, hogy már jó reggel szólt.

Áldott az az ember, aki már jó reggel hallja, hogy szól hozzá az Úr. Jó reggel felkel és olvassa a Bibliát, Isten Igéjét. Az Ő tanácsát.

De az a „**jó reggel**” az ősi szöveg szerint azt jelenti, hogy „**korán**”. Isten minden lehetőséget megragad, hogy szóljon az emberhez. És nem is csak egyszer, hanem többször is. Lásd Jónást! Hozzá is szólt az Úr, aztán szólt másodszor is. Hozzánk is annyiszor szólt már... Megbecsüljük-e mi Isten szavát? Az Isten Igéjét! Azt az Igét, amely a mi megtartatásunkat jelenti! Amelyik „útjelző tábla”, „útjelző oszlop”, mint az elmúlt vasárnap is hallottuk. Isten azért akar szólani, hogy Ő vezessen bennünket, hogy el ne tévedjünk! Hogy ne a széles országútra térjünk!

Ő szól már jó reggel, vagyis korán.

Emlékszel, miképpen szólt édesanyád által? Vagy talán nagymamád által? Ugye emlékszel még a Jézusról szóló történetekre, amelyeket tőlük hallottad?! Ugye emlékszel még az imákra, amelyeket tőlük tanultál?! Az énekekre? Ott csengenek-e még szíved mélyén? Vagy énekeled is őket?

Emlékszel hogyan szólt az Úr ifjú korodban? Tanácsolt, vezetett.

Hitvessel ajándékozott meg s szólt hozzátok a templomban és otthon a belső szobákban, amikor együtt olvassátok az Igét, vagy együtt imádkoztok. Jó reggel, korán szól az Úr, mert védeni akar, óvni akar a tévedéstől, az eltévelyedéstől, amelynek gyötrelme lesz a vége.

Isten jó reggel, vagyis korán szól a választott néphez, de az nem hallgat Reá.

Szomorúan állapítja meg Isten: „**De ti nem hallgattatok reám!**” Milyen szomorú, amikor a nép nem hallgat az Istenre! Milyen szomorú, amikor az ember nem hallgat az Isten intő szavára. Így züllik el a legtöbb ember, legyen az fiú vagy leány. Így züllik el a férj, vagy a feleség. Így mennek tönkre a házasságok, mert az emberek nagy része nem hallgat az Istenre. Nem fontos neki Isten Igéje. Nem akarja meg se hallani Isten parancsolatait. El se jön a templomba. A maga feje után megy és a végén még ő háborodik fel, hogy miért olyan sikertelen az életben! Sokan Istent is hibáztatják ezért.

Padig Isten küldi a szolgálóit, a prófétákat. Itt is ezt hangsúlyozza az Úr: **jó reggel**. Küldi a szolgálókat egy édesanya, egy édesapa, egy nagyszülő. Egy barát, vagy barátnő személyében. Az ember azonban önző, büszke. Ne mondja meg nekem éppen ő, hogy mit tegyek, hogyan tegyem, vagy ne tegyem. Majd én tudom! És éppen ez a legnagyobb baj, hogy olyan okosoknak tartják magukat! Nem fogadnak el senkitől sem tanácsot. Az Isten tanácsára már nem is kíváncsiak, hiszen ebben a modern világban egyenesen nevetségesnek tartják a bibliai Igét, melyek által mégis az Úr szól hozzájuk.

Olyan érdekes! Még Isten kéri az embert, szinte könyörög! Az ősi szöveg így hangzik: „**Kérlek, ki-ki térjen meg az ő gonosz útjáról!**” Micsoda nagy szeretet! Még Ő könyörög! Ő kér mindenkit!

Igen, mert tudja, hogy ha nem figyelünk az „útjelzőkre”, ha nem az Ő Igéje vezérel bennünket, akkor csak gonosz, vagyis rossz útjaink lehetnek.

Úgy, mint a tékozló fiúnak. Ő otthagyta a szülői házat, mert nem akarta allgatni az atya tanácsait. Mint a mai ember. És hova jutott? Ó, igen! Az elején volt sok örömben és élvezetben része, hiszen evett, ivott, mulatott, paráználkodott. Nem ezt teszi a mai világ. Egünk, igyunk, élvezzük az életet! Ez a legtöbb ember alapelve. Sajnos. Ám elfogy a pénz, elfogy a vagyon, oda az egészség és jön a fájdalom. És még most is van megoldás. Vissza lehet menni az atyai házba. Ehhez azonban meg kell alázkodni és bűnvallást kell tenni. No, éppen az a legnagyobb baj, hogy a legtöbb ember éppen erre képtelen. Olyan büszke, hogy nem is akar megalázkodni. Nem akarja bevallani, hogy ő követte el a bűnt, vagyis ő fordult el Istentől. Visszatérni?! Megtérni?! Azt már nem! Inkább marad a bűn mocskában és gyötrődik és kínlódik és..., elkárhozik! Jaj, csak ettől mentse meg az Úr! De hát éppen ezért kér még most is! Hallod? Érzed szívedben, hogy éppen hozzád szól? Nem a szomszédodhoz, nem máshoz, hanem éppen hozzád!

Kérlek!... Mondja ma neked is. Kérlek, drága gyermekem: drága fiam, drága leányom! Kérlek! Drágák vagytok nekem! Egyszülöttemet adtam. Nem csak a prófétákat, nem csak egyszerű szolgákat küldtem! Hozzátok már a Fiamat küldtem! A keresztre! A kínok kínjaira. Értetek! Kérlek!... Térjetek meg! Hagyjátok el a rossz útjaitokat és ne szolgáljatok idegen isteneknek! Ne a kívánságaitok szerint éljete. Reám figyeljete!

Vagy azt mondod, úgy véled, hogy neked nem kell megtérni? Másképpen mondom: Úgy gondolod, hogy neked nem kell átadnod magad az Úr számára, hogy teljes szívedből, lélekkel szolgálj neki.

Ó, balgatag ember, aki így gondolkozol.

Saulus is azt hitte, hogy ő kegyes zsidó farizeus családba születet bele. Mit neki Jézus?! Az ősök hite és vallása! Az a fontos! Vesszen, aki mást mond, vagy mást követ!

Az üdvösségbe nem lehet beleszületni, csak újonnan születni! Nem az ősök hite üdvözít, hanem az Úrnak szentelt élet. A kegyelem!

De jött a damaszkuszi út és bizony porba hullott. Mert égi fényesség ragyogta körül és Jézus előtt nem tehet mást az ember, mint leborul Előtte és már kérdi is: Ki vagy te, Uram? Aztán folytatja: Mit akarsz, hogy cselekedjem? Összetörten átadja magát Jézusnak.

Molnár Róbert azt kérdezte a bizonyágtételek a művelődési házunkban: Miért várja meg az ember, hogy összetörjön?! S milyen igaz?! Nem lenne jobb minél korábban, jó reggel, amilyen hamar csak lehet, átadni magunkat ennek a minket nagyon szerető Úrnak?! De bizony! Ám, még most sem késő! Az Úr még kér! Téged is kér!...

S tudod miért? Az Ige azt mondja: „**Akkor lakotok a földön, amelyet nektek és a ti atyáitoknak adtam.**” Micsoda ígéret! Ha hallgatnak az Úr szavára és aszerint élnek, akkor nem lesznek számkivetettek, hontalanok. Akkor lesz hazájuk, nem is akármilyen, hanem az, amelyet a szerető Isten adott nekik és atyáiknak, őseiknek.

Érted már. Testvérem, hogy miről van szó? Te sem leszel hazátlan, számkivetett. Lesz hazád! Örök hazád! A mennyben! Jézusért. Azt a mennyei hazát adja, ahol mérhetetlen nagy lesz az örömünk és a békességünk és „amelyben Istent mindörökké magasztaljuk.”(Heidelbergi Káté).

Érted már, testvérem, kérdezem újból, hogy miért kell az Úr szavára hallgatni, vagyis meghallgatni, megtartani? Mer ha nem hallgatunk és nem figyelünk Reá, eljátszhatjuk az örök életet!

A tékozló fiú visszatért!...

Saulus megalázta magát!...És önmagát is feladta!...Mindent kárnak és szemétnak ítélte! És megnyerte Krisztust! Megnyerte az életet!

Isten szomorúan mondja az Igénk záró részében: „**De ti nem figyeltetek és nem hallgattatok reám!**” Az ősi szöveget így adja vissza Károli: „**De füleiteket sem hajtottátok reá!**”... Ugye, milyen szemléletes? Az ember nem fordul oda

Istenhez..., nem figyelmez reá..., nem hallgatja meg a fülével... S ezért sír az Isten!... S ezért sírt az Úr Jézus! (Jeruzsálem felett, mert nem hallgattak Reá).

Ugye nem rólad van szó?!

Énekeld imádkozva:

Hű Jézusom kezébe

Teszem kezem belé,

Ő életem vezére,

Vezet hazám felé,

A keskeny úton járok,

De Ő közel van ám,

Magasból vet világot

Az Ő keresztje rám.

Ha nem tudom azonnal,

Hogy Jézus mit kíván,

Várom, szemébe nézek,

Szívem nyugodt, vidám.

Mily boldog, édes érzet:

Úr ő éltem fölött!

Szívem nem ismer kényszert:

Önként szolgálom Őt.

*Ha szenvedés, baj érne,
S az utam is sötét,
Az Úr keresztje fénye
Annál dicsőbben ég.
Tudom, hogy még dicsőbb fény
Ragyog majd én reám,
Ha majd a mennybe érvén
Belépek ajtaján.
MRÉ 464.*

Ámen.

Biharszentjános, 2014.11.22.

Csomay Árpád.